

ויאטינאם, מלחמה ללא גבול (אר- מון דוד, תל-אביב; איטליה) כל העולם הדי דעוץ מהשמדת-עם בכיאפרה. מחיאטינאם, איכשהו, כבר לא מזדעזעים. התרגלו לזה. עשרים שנה מושמד העם החיאטינאמי, יום-יום, שעה-שעה, ואי-אפשר להזדעזע עש- רים שנה. לכן חשוב לראות סרטים כמו ויאטינאם, מלחמה ללא גבול, כדי להיזכר שאי-שם, בכדור שלנו, נהרגים ילדים ואמ- הות, ובתים נשרפים, וגדל שם דור של אנשים שהגיעו כבר לגיל שלושים — והם עדיין לא יודעים מה זה שלום.

גוויות ללא סוף. הסרט, שנעשה בח- סות הצבא האמריקאי, הוא חד-צדדי באופן בולט. למרות זאת, הוא מועזע — משום שיש בו תמונות אמיתיות המתארות את אימי ויאטינאם.

כבר הרוס. נשים וילדים נפחדים צועדים בידים מורמות לקרא החילים האמריקאים. ויאטיקונגים שקטים ועקשנים מוצאים כוח מתוך מחילות באדמה, פצצות-נאפאלם מתלק- חות בתוך היערות, והצבא האמריקאי בוסס בתוך שדות-האורן ומחפש את האויב הבל- תיגראה. שבויים ויאטיקונגים מופשטים ומר- בלים למקומות בלתי-ידועים. והרוגים. וגו- יות ללא סוף.

הסרט, שהוא בחלקו שיחזור מבויים של מאורעות ורק בחלקו אמיתי, הופך משעמם וחד-גונוני, לקראת הסוף — משום ששוב ושוב רואים את הצבא האמריקאי צועד וצר- עד להפצצות נופלות ונופלות.

אבל מה שגרוע יותר היא — הקריינות. היא מגוחכת באופן מחרדי, היא זורקת סטימות שאפילו האמריקאים והמנהיגים של- הם כבר לא מאמינים בהן :

„אנחנו שיחררנו את עצמנו מעול האנ- גלים“, אומר אחד המפקדים לכיתה של תל- מידות, „ועכשיו באנו לשחרר גם אתכם.“

ממי? מעול האמריקאים? הקריין מסביר איך האמריקאים באו להי- ביא לעם החיאטינאמי את החופש, ואיך אני שי הוויאטיקונג, המאמינים באמונות כוזבות, מודים בפחד ובאימה בשגיאות שלהם; ואיך החילים האמריקאים הצעירים נלחמים בגי- בורה ובהור למען החופש.

מלחמה שאיש לא רוצה. כל מה שהוויאטינאמים רוצים זה שההפצצות תיפסק- נה ושיתנו להם לעבד בשקט את האורו שלהם. היום אין אמריקאי שמאמין במלחמה בחיאטינאם. המגוייטים מסרבים להילחם והול- כים לבתי-סוהר, הנוער מפגין ומורד, איש לא רוצה במלחמה הזאת והמנהיגים לא יודעים איך לצאת ממנה.

אבל כאמור — כיוון שהסרטים הטובים באמת שנעשו על ויאטינאם לא הגיעו ארצה, צריך לראות את הסרט הזה, שחלקים רבים ממנו הם אמיתיים ומוזעזעים.

סוד קולנועי

סודי (אלנובי, תל-אביב; אנגליה) אולי מיהו יודע על מה הסרט הזה? זה לא סרט-מתח על איש מקסים ומטורף העובד במחלקה סודית המפענחת כתבי-צופן —

★ זוהי דליה להב - בארץ לא הלך לה
אבל ברגע שהאיטלקים גילו אותה - נולדה

השחור. ומיד לאחר-מכן נודע לה שחיים טופול עומד לקבל תפקיד בסרטו של פרדי ריקו פליני, ושיש שם גם מקום עבודה לנערה, שחורת-שיער ושחורת-עיניים. היא פנתה לטוכנים — והשבוע היא הוחתמה על חוזה. ומשם, מסרטו של פליני, הדרך פתוחה בפניה לכל העולם.

„אומרים שכדי להצליח צריך לעבור דרך מיטות של במאים ומפיקים“, היא אומרת, „או כל מי שמעניין אותו זה לא נכון. דרך מיטות מגיעים לעוד מיטות. וזה הכל. אם רוצים להצליח צריך לעשות סרטים. דרך סרטים מגיעים לעוד סרטים.“

ב התחלה, כשהיא כשהיא הגיעה לרומא, היו לה עוד איזה רומנים, הכרויות

ש מעת, ברגע צילצה דליה לביא. היא נמצאת באיטליה. שואלת אם יש עבודה — אמר מפיק איטלקי לבמאי איטלקי.

„מה? שאל הבמאי, „דליה לביא? תחתים אותה על חוזה. על המקום. תן לה כל מה שהיא רוצה.“

זה היה באחת משעות-הבוקר המוקדמות. כעבור שעתיים התקשר שוב המפיק עם הבמאי, בטלפון הפנימי, אמר לו: „היא יושבת כאן. אבל זו לא דליה לביא. היא אומרת שקוראים לה דליה להב. אם תשאל אותי — חוץ מהשם אני לא רואה הבדל.“

הבמאי בא, ראה — ועוד באותו יום החתימו את דליה להב, הישראלית הצעירה שהגיעה זה עתה לאיטליה, על חוזה ל-

דליה להב
מת' 2

ופרוטקציות. אבל אחר-כך התברר שהזמן שהיא מקדישה לעבודה לא משאיר לה פנאי לדברים אחרים. היא נהגה לשוב בלילה, לאחר יום עבודה, למלון, ונופלת הרוגה על המיטה.

„נכון שצריך להיראות“, אומרת דליה להב, „צריך שידעו כל הזמן שאת קיימת. שכשמישהו יחשוב על איזה סרט — שאני אעמוד לנגד עיניו; וכשהיה לו תפקיד מתאים לו — הוא יחשוב, אה, דליה! ויגיד לטוכן שלו להתקשר איתי. זה חלק גדול מהעבודה של השחקנית. כשביל זה צריך להיראות טוב, להתלבש יפה. מה לעשות. זאת העבודה.“

וחוץ מזה צריך כישרון. הצלם הראשי

סרט שנקרא ההוצאה להורג — לצירו של ג'ון ריצ'ארדסון.

א זמרים שכדי להיות כוכב צריך אקצת כישרון, אקצת יופי אבל בעיקר צריך להתחיל ולרצות. ודליה החליטה להחליט, ולא להזניח בו בזמן את שאר הנתונים שלה.

היא שכרה חדר בפנסיון דונה מאריה של רומא, התחילה לצאת בוקר-בוקר ל- עבודה. בימי-ההסרטה היא היתה יוצאת ל- צילומים, ובימים אחרים הלכה לפגוש מפיקים, במאים, טוכנים. וכך, עוד טרם סיימה את הסרטה ההוצאה להורג, קיבלה תפקיד בסרט ג'ק

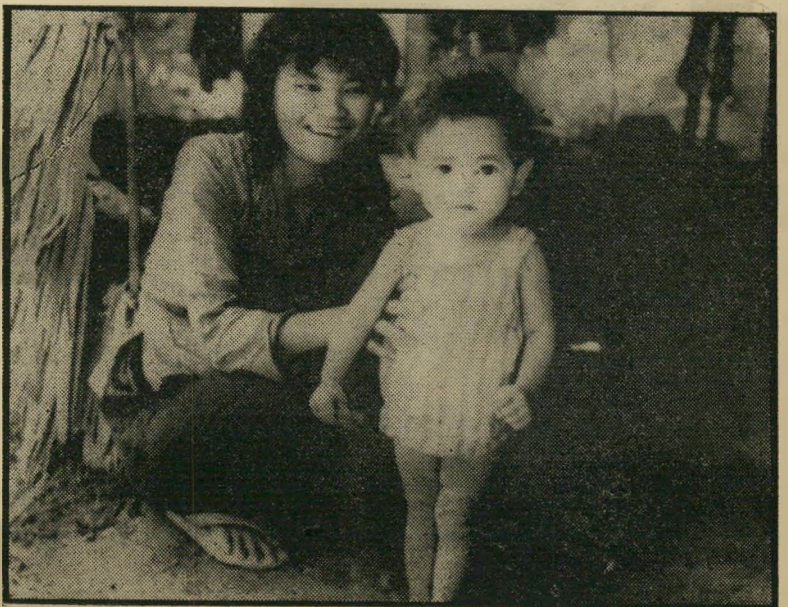
שעד מהרה מתברר שהמפענחת יוצאת מ- חיו של המפענח כמו שנכנסה אליהם.

מה כן? זה לא סרט מסורי על התלב- טויותיהם של אנשים הקוראים בכתבי-הצופן, אודות מעשים מבישים שאמריקה עומדת לעשות לעולם, ואינם יודעים אם להציל את העולם או את משכורתם החודשית. כי כל בעיית-ההתלבטות הזאת תופסת רק חמש דקות מהסרט.

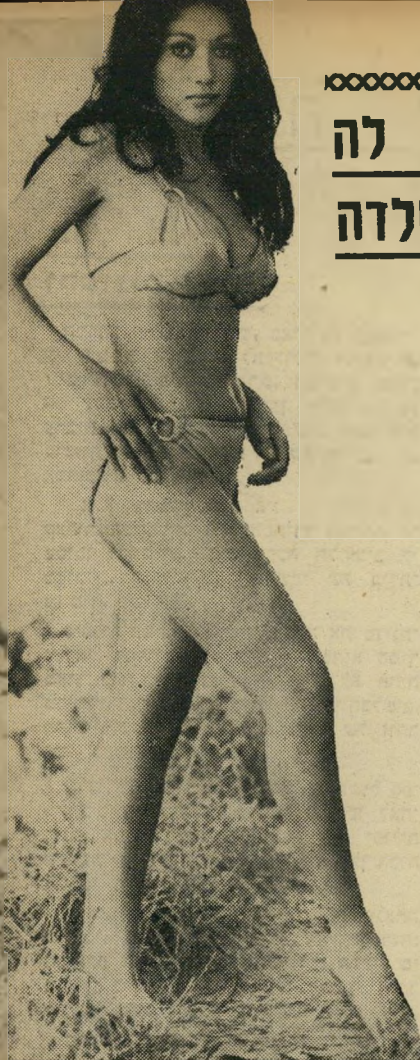
זה לא סרט-ריגול על שירותי-האויב ה- מנסים לחטוף את איש-הצופן המוכשר לגי- לות יותר מדי דברים — משום שגם הנס- יונת הללו תופסים רק כמה דקות בסרט. וכמו כן זה גם לא סרט פסיכולוגי, למי- רות שאולי רצה להיות כזה, והוא עוסק באדם סגור ומסוגר שהקריב את עצמו לעי- בודה שלו, וכל חיו נראים כמו כתבי-צופן שאינו ניתן לפיענוח.

אם כן, על מה הסרט? סוד. ג.ב.: המשחק מצויין. ואם לא משחוקקים לדעת מה הולך כאן, אפשר אפילו להתבדר מזה קצת.

משום שאין כאן מתח. זה לא סרט-אהבה על אחת המפענחות, המהליטה לכבוש את ליבו ודירתו של האיש המקסים — משום

אשה ויאטינאמית ב„מלחמה ללא גבול“
השמדת-עמים משך 20 שנה

של ההוצאה להורג מספר: „היא עומדת מול המצלמה ואני מרגיש שהמצלמה שלי נהנית. המצלמה תופסת את העיניים הגדולות שלה, את עצמות-הלחיים הבולטות שלה. יש לה — איך קוראים לזה? — אישיות קולנועית. כשהיא נימצאת מול המצלמה, מרגישים שהיא נימצאת שם.“

בחוכרת השבוע ברומא, המייעצת לאנשים לאן ללכת ומה לראות, מופיעה כל שבוע, על השער, השחקנית הפופולארית של אותו שבוע. בשבוע האחרון הופיעה שם דליה. „אני לא מרגישה את עצמי מפורסמת“, היא אומרת, „ואני באמת עוד לא. וגם אם אני אהיה פעם, אני לא חושבת שהחיים שלי ישתנו בגלל זה. אנשים יצביעו עלי ברחוב? אז מה?״

אני רק יודעת שבחרתי לי מיקצוע שיש בו הרבה עבודה ומעט תענוגות. מה לעשות. אני לא מתכוונת להחליף אותו.“

ובהם. לכן צריך פשוט לבקר שם באופן קבוע, ועיזור.

פעולה

הטוב הרע, והמכוער (אופיר, תל- אביב) מחפשים מטמון, בבית-קברות צבאי, מתחת לשריקות פגזי הצבא הצפוני והדרו- מי, ומול היריות של אקדחי-עצמם. מערבון מצויין שיכול לקבל מקום-כבוד, לצידם של סרטי-המערב הקלאסיים.

הומור

אידיוט בפאריס (נורדון, תל-אביב) הוא סרט חביב — לא יותר מזה, אבל גם לא פחות מזה — על אידיוט חמילב, המגיע לפאריס ומוצא שם זונה חמת-לב, המת- אהבת בו, בפשטות שלו, ובגופו ממנו עולה ריח-האדמה.

אחרים

הנוער לשלטון (חן, תל-אביב) הנוער שהופך אט-אט לגורם חשוב בחיי הכלכלה והחברה, אינו מקבל זכות-הצבעה — ולכן מתמרד. המרד בזקנים הופך, במשך הסרט, לשינאת-זקנים, והנוער שבא בתחילת הסרט לתקן את העולם של המבוגרים, מחליף שינאה בשינאה — שינאה לכושים, ליהו- דים ולטינים בשינאה לזקנים. **ויאטינאם, מלחמה ללא גבול** (ארמון דוד, תל-אביב) (ראה סרטים).